

Напълно различни

Врагове в кухнята.
Страстен пожар
извън нея.

РЕЙЧЪЛ ХИГИНСЪН

СН®
СОФТПРЕС

Глава първа

– **К**расива е.
Извърнах глава и се усмихнах на момичето, което беше най-добрата ми приятелка още от четвърти клас.

– Да, нали?

Моли отметна тъмната завеса на бретона си и отдолу се показа решителното изражение на сърцевидното ѝ лице.

– Няма как да е иначе след всичко, което направих за нея.

Сърцето ми замря за миг, но сетне пулсът ми се ускори и развълнувано закънтя в гърдите. Това беше моето бебче. *Моят живот*. Днешният ден ме приближаваше с още една стъпка до откриването.

– *Ти* пък какво си направила за нея?

Моли се обърна. Ясните ѝ сини очи се разшириха и заблещукаха весело. Тя размаха още мократа си четка във въздуха.

– *Със* нея. Имах предвид „с нея“. – Без да обръща внимание на сърдития ми поглед, приятелката ми отново натопи четката в гъстата боя върху омазаната с цветове палитра. – Без мен си заникъде, скъпа. На кого му дреме какви чудесии ще твориш в твоя парти бус? Без съвършения ми надпис никой няма да разбере за теб.

Не се съдържах и се разсмях. Моли Маверик беше адски забавна личност и само благодарение на нея бях успяла да запазя разсъдъка си през последната година.

– Може ли да не наричаш караваната ми „парти бус“? Звучи, сякаш съм секс труженичка.

Косият поглед на Моли издаваше мислите ѝ.

– Малко секс ще ти се отрази добре.

Очите ми отново се спряха върху прясната боя, която лъщеше на светлината. Цялото ми тяло потръпна в очакване.

– Миризмата.

Моли изпръхтя шумно, а четката ѝ застина във въздуха.

– Какво?

– Ще разберат за мен по апетитната миризма. Като четата в анимационните филми ще тръгнат натам, където ги водят носовете им, и ще се озоват точно тук.

Посочих в краката си.

Приятелката ми отметна глава назад и дългата ѝ черна коса се надипли по гърба ѝ, докато тялото ѝ се тресеше от смях.

– Ако имаш намерение да вкараш и малко секс в сделката, според мен не е добра идея да рекламираш апетитната миризма.

Тикнах пръст в рамото ѝ.

– Ама че си перверзница, Моли Маверик.

– Но ти ме обичаш, Вера Дилейн.

Спогледахме се със съзаклятнически усмивки – потвърждения, че и двете сме казали истината. Яркочервените букви, които Моли току-що бе изрисувала отстрани на моята каравана, отново привлякоха вниманието ми. Не можех да откъсна очи от тях. Поне не задълго. Има нещо окончателно в това да дадеш име. Носи надежда. Нещо в самото действие, родено от решителността и убеждението, сякаш казва: „Това е мое. Аз го създадох“.

Прясната боя лъщеше върху сребристия корпус. Алуминиевата повърхност блестеше под лъчите на следобедното слънце, освен онази част, която попадеше под сянката на чисто новата раирана черно-бяла тента, разположена надлъжно

над прозорците. Вълнообразният ѝ ръб трептеше от рехавите пориви на летния бриз. Редицата от прозорци беше възплъщение на изчистения съвременен и практичен дизайн, но всичко останало в новопридобития ми „бус“ намигаше с леко кичозно винтидж излъчване, за което ми се искаше да вярвам, че отразява собствения ми стил.

Караваната наистина беше красива. Яркото петно влажна червена боя я правеше още по-съвършена. Моята безумно талантлива приятелка беше художничка по природа и графичен дизайнер по професия, но рисуването си оставаше най-голямата ѝ страст. И го правеше невероятно добре.

Именно затова изобщо не се посвених да се възползвам от приятелството ни. Не че се наложи дълго да увещавам Моли. Тя беше първият човек, с когото споделих откачената си идея за караваната за бързо хранене, и първият човек, който ми предложи помощ, когато се завърнах в родния си град.

Ретро надписът ѝ върху караваната щеше да привлеча клиенти от всички краища на площада. В най-оптимистичните си фантазии си представях как те с олюляваща се пиянска походка се стичат на тълпи от баровете и клубовете, пръснати из модните улички в центъра на града.

Гладни тълпи.

Сигурно се самозалъгах, но напоследък не ми бяха останали много надежди. Караваната за бързо хранене „Фууди“ беше последният ми отчаян опит да спася остатъците от професионалния си живот, който стремглаво се бе сгромолясал през изминалите няколко години. Всъщност моята каравана – *моята собствена каравана за бързо хранене!* – общо взето, представляваше съвкупност от орязаните ми цели и малкото ми останали стремежи и спестявания, съсредоточени в един последен опит да се оттласна от дъното.

Ако „Фууди“ се провалеше, провалях се и аз.

Но какво означаваше това?

Вгледях се в името, което бях избрала внимателно след месеци на планиране, мечти и надежди, и се помъчих да си изградя реалистична представа за бъдещето, в случай че това отчаяно начинание изтлее или още по-лошо – изгори до

основи като всичко останало, върху което бях изградила живота си.

Не виждах нищо отвъд караваната. Не можех да си представя никакъв друг сценарий освен успех за „Фууди“ и за мен. Опитах се, но не ми се получи.

Не спирах да мисля за това. Тревогите, притеснението и страхът от провал не ми даваха да мигна по цяла нощ. Прекарвах часове, вперила поглед в тъмния таван на стаята си, и се мъчех да си представя как би изглеждал животът ми, ако не се занимавам с храна, ако не готвя и не творя.

И съвсем откровено, не можех да си го представя.

Това бях аз.

Животът можеше да ми отнеме всичко друго – сигурното бъдеще, очакванията, мечтата да стана изключителен шеф-готвач и да спечеля много награди, преди да навърша трийсет, последния ми долар... Всичко.

Но нямаше да се откажа от едничката цел – да стана главен готвач в моя собствена кухня.

Навита бях да готвя дори с остатъци от кофите в някоя забутана уличка, ако се наложи.

Е, шегувам се.

Това беше просто метафора.

Никой не би ял храна, приготвена от остатъци.

– Вера? – обади се Моли с колеблив гласец, който чак малко по-късно осъзнах, че е използвала, за да не ме стресне.

Примигнах няколко пъти, докато светът около мен отново придоби отчетливи очертания. Знаех какво ще ме попита още преди въпросът да се откъсне от устните ѝ, затова я изпреварих.

– Добре съм.

– Отнесе се – изказа тя очевидното със загрижен поглед.

Въздъхнах и ѝ признах истината:

– Ще откача. Много ме е страх.

Ъгълчето на устата ѝ се повдигна в самодоволна усмивка.

– Караваната ще бъде страхотна. Храната ти ще бъде страхотна – заяви уверено. – Градът ще пощурее по теб.

Напълно различни

Предвиждам километрични опашки, чакане с часове и възторжени отзиви.

Позволих си треперлива усмивка, в която нямаше много истина и искреност.

– Цял живот за това съм мечтала.

Извърнах се, преди приятелката ми да забележи сълзите, които напиреха в очите ми. Сарказмът не можеше да прикрие откровеността в думите, които изричах. Точно тези неща исках с цялото си сърце.

Или може би бях искала.

Едно време.

Преди всичко да се скапе.

Сега отново ги исках, но в по-малък мащаб. Не можех да имам блестяща петзвездна кухня, затова се примирявах с лъскав деветметров камбуз на колела. Трябваше да загърбя амбициите си за добре смазана кулинарна машина със сплотен екип и да се впусна в това приключение сама.

Не се бях загробила с гигантски студентски заем, за да готвя в „Еърстрийм“¹ втора ръка, заради който затънах в още повече дългове. Но преди четири месеца се завърнах у дома с усъвършенствани умения, натрупан през последната година богат опит и план „Б“.

„Фууди“ беше моят план „Б“.

Бях се записала в кулинарна академия, за да стана световноизвестен шеф-готвач. Със зъби и нокти години наред се борех да си извоювам място в една мъжка професия и да работя в най-добрите ресторанти по света. Бачках здраво и направих не една жертва, за да си осигуря солидната автобиография и добрата репутация, които щяха да ми отворят вратите на най-желаните кухни. Молах се и се надявах да получа възможност да се уча при най-добрите шеф-готвачи, да бъда приета в техните среди и може би дори някой ден да стана една от тях. Вярвах, че мога да печеля награди, звезди „Мишлен“ и уважение в бранша.

---

¹ Американски модел каравани с характерен заоблен алуминиев корпус. – б. пр.

Но не се случи нищо подобно. Мечтите ми трябваше да почакат, защото направих лош избор и се отклоних от целта.

Все още бях разклатена.

Колкото и усърдно да бях работила през последната година, за да излекувам раните си, продължавах да усещам онова натрапчиво, спиращо дъха напрежение в тила си и гадното чувство, което изпълваше и свиваше стомаха ми.

Още долавях – току над рамото си, присъствие, от което не можех да се отърва. Мрачен призрак, невидим, но и незабравим.

Макар да беше красива и вдъхновяваща, караваната не отговаряше на представите за собственото ми бъдеще. Тя бе възплъщение на всичко, което бях позволила да ми се случи – изоставени мечти и изгубени надежди.

Но само тя ми беше останала.

Звън от камбанки се разнесе в далечината и привлече вниманието ми към магазина, с който споделях паркинга. Собственикът на „Сайкъл Лайф“ отвори вратата и излезе. Усмихнах му се, защото той бе един от хората, които най-много обичах на този свят. Гуру на своя малък бизнес, абсолютен хипстър – колкото и да го отричаше – и мой по-голям брат, за мен Ван бе извор на вдъхновение и възхищение. Той вдигна ръка, за да заслони с длан очите си от ослепително яркото слънце, кимна и се запъти към нас двете с Моли.

Приятелката ми отвърна с бегло помръдване на брадичката си и отново се качи на стълбата, за да постави последните щрихи върху „Фууди“. Моли преливаше от решителност и целият ѝ вид крещеше колко удобно се чувства в кожата си, но когато се наложи да покаже произведението си на някого, ставаше точно толкова неуверена и плаха, колкото бяхме и ние, обикновените простосмъртни.

– Хей, Ван! – поздравих брат си още преди да стигне до сянката на тентата.

Той впери сериозен и преценяващ поглед в творението на Моли. Обикновено приятелката ми нямаше за какво да се тревожи. Произведенията ѝ винаги бяха изпипани, а таланта ѝ вълнуваше и оставяше без дъх всеки, който бе имал щастието да види нещо, излязло изпод четката ѝ. Но брат ми

Напълно различни

не би си спестил нито една хаплива забележка, особено по адрес на моята най-добра приятелка. Ван и Моли бяха почти като брат и сестра.

– Вече си има име?

Потръпнах нервно.

– Какво ще кажеш?

Ван се отнасяше свръхкритично към всичко, попаднало пред очите му. Нямахме задръжки. Не проявяваше емпатия. Винаги казваше това, което мисли. И мислеше това, което казва.

Този навик го превръщаше в непоносим гадняр през повечето време.

Затова и мнението му беше особено важно за мен.

– Изглежда добре, Вера. Бизнесът ти вече е съвсем истински.

– Чу ли, Моли? Значи съм истинска.

Приятелката ми се обърна към нас и се усмихна, докато се опитваше да запази равновесие на стълбата.

– Впечатлен си. Нали, Ван? Хайде, кажи ми колко съм невероятна.

Той махна с ръка, но потвърди:

– Харесва ми. Бих се хранил тук.

– Дано – изпъшках. – Ще ми трябва поне един клиент, който си плаща.

Ван се засмя сподавено.

– О, не съм казал, че бих *платил*, за да се храня тук. Просто ми е много близо до магазина и най-нагло заема половината ми паркинг. Плюс това собственичката ми е роднина. Поради тези причини ще се отбивам от време на време, за да си взема някоя безплатна порция.

Изгледах го недоволно.

– Не мога да си позволя да раздавам безплатни порции. Все още не мога да си позволя да готвя дори за хора, които биха си платили храната.

На лицето му се изписа разочарование.

– Значи няма да ме почерпиш даже един обяд?

Сръгах го в рамото и поклатих глава.